

Jedno doba, jedna

PRIČA

TEKST: Fabricio Akatino
CRTEŽ: Đampjero Kazertano

PATROLA

pripovedač

ĐANMARIJA KONTRÓ

Svi kad-tad dobiju ono što žele. Ja sam želeo misiju i dali su mi je kao kaznu za moje grehe...” Tako nas kapetan Bendžamin L. Vilarđ (Martin Šin) uvodi u svoj košmar, košmar čitave civilizacije, iskrivljeni i bolesni san Rata. Protagonista *Apokalipse danas* (Frensis Ford Kopola, 1979) dobro zna kako duž krivudave reke koja prolazi kroz vijetnamsku džunglu moral, savest i razum nestaju u tami. U ništavilu.

Naravno, ne bismo se usudili da uporedimo ovu našu priču s takvim remek-delom svetske kinematografije, ali ne možemo ni da negiramo sličnosti i podudaranja koja – da tako kažemo – odmah upadaju u oči. „Gubljenje” u scenariju uništenja, gde više ne važi nijedno pravilo o ljudskoj goegzistenciji i gde najmračniji instinkti mogu da se ispolje bez oklevanja, pokretački je motiv koji udružuje ratnu i horor naraciju, koje su, ne slučajno, u više navrata bile uspešna kombinacija.

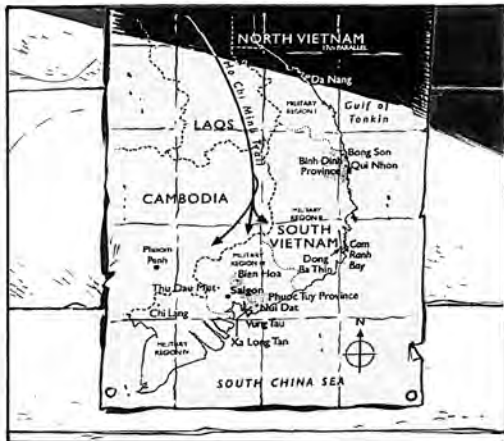
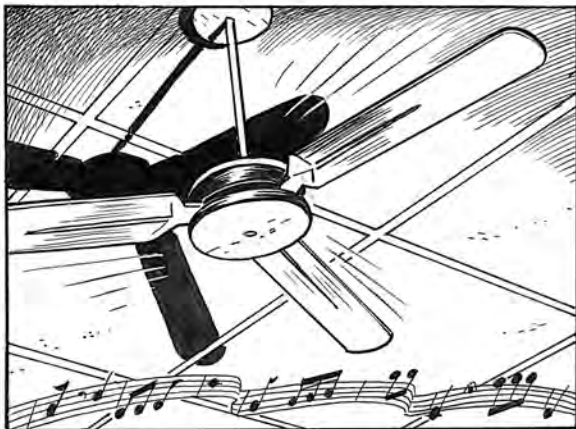
Nacisti – inkarnacija bolnog ali stvarnog krvavog užasa – više puta su bili protagonisti takvih jezivih avantura. U malom klasiku *Tvrđava* (koji je Majkl Man 1939. režirao po romanu F. Pola Vilsona) suočeni su s mračnim prisustvom vampira što su se ugnezdili u utrobu jednog zamka; u filmu novijeg datuma, *Bunker* (Rob Grin, 2001), pratimo ih kroz podzemni lavirint iz kojeg se niko neće vratiti, dok su u kultnom filmu Kena Viderhorna *Shock Waves* (1977) pretvoreni u brutalne ratnike-zombije. Opsesija Vijetnamom prvi put

se pojavljuje u epizodi *Nightcrawlers* Vilijema Fridkina (serija *Zona sumraka*, 1985), u kojoj preživelog američkog vojnika prate krvoločni duhovi njegovih bivših ratnih drugova, ali je živa i u horor-parodiji *Kuća Stiva Majnera* (1986), gde se isto tako neprijateljski nastrojen marinac diže iz mrtvih.

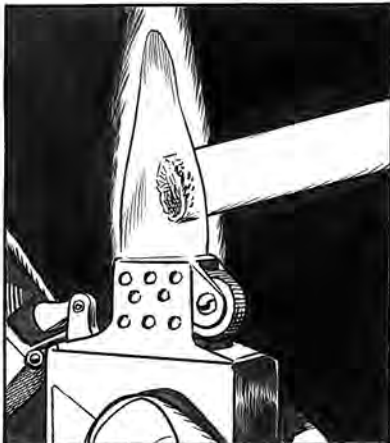
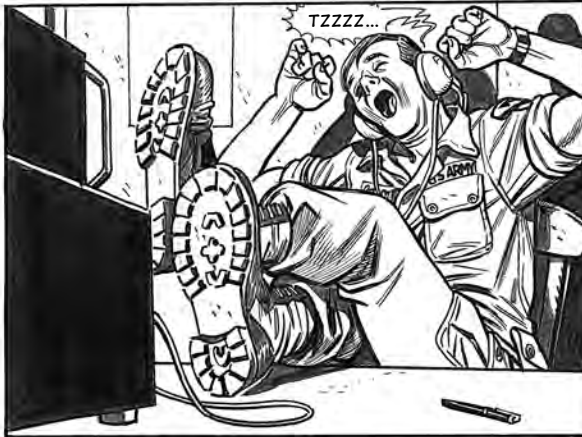
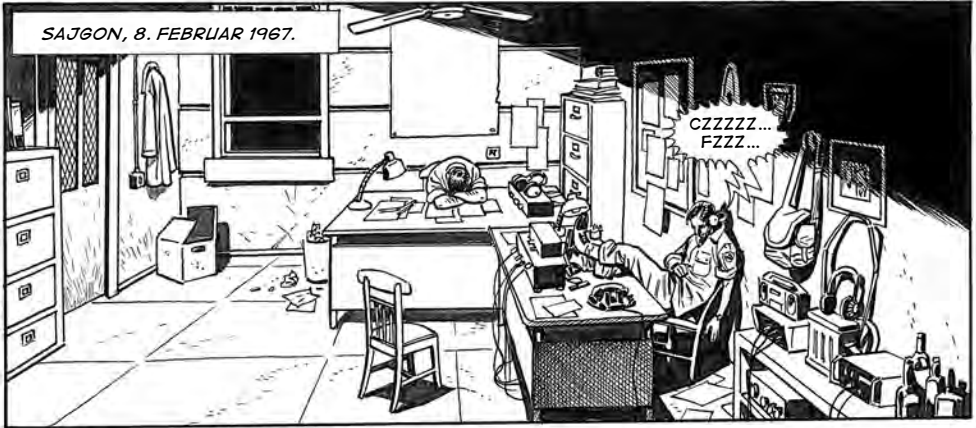
Kad su u pitanju neki noviji konflikti, bliži našem vremenu, šta možemo reći o uznemirujućoj epizodi *Povratak kući* Džoa Dantea? U toj čuvenoj epizodi serije *Majstori horora* (2005) američki vojnici poraženi u Iraku vraćaju se kući da bi iskazali svoje negodovanje prema ratu...

Istu tradiciju (iz koje bismo mogli izvući još desetine drugih primera) iskoristio je i Fabricio Akatino da bi upakovao svoju *Patrolu* i u istu krv je veliki Đampjero Kazertano – s velikim dilandogovskim iskustvom – umočio svoju četkicu da bi dao oblik ovoj uznemirujućoj priči koju ćete upravo pročitati. Međutim, moramo biti obazrivi.

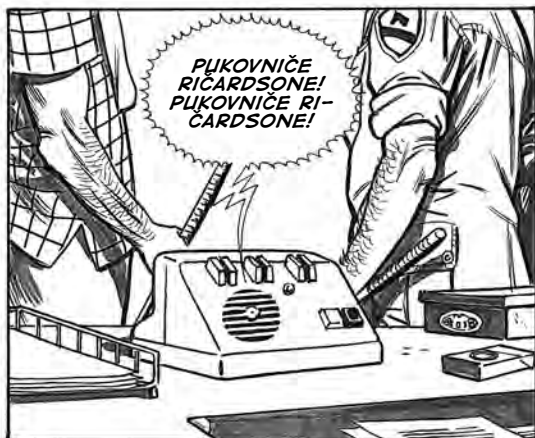
Ako bismo govorili samo o „hororu”, prikali bismo ovoj priči etiketu koja bi je, ako bi se pogrešno protumačila, potcenila. Na narednim stranicama otkrićete mnogo više od obične „igre duhova”: biće tu akcije i napetosti, ali i humora i misterije, hrabrosti i ludila, samoće i solidarnosti... čitav paket kontradiktornih i snažnih emocija koje ratne priče mogu izazvati u svojim čitaocima i gledaocima. Ukratko, pružiće vam se prilika da se „izgubite” kako biste se ponovo pronašli.

SAJON, 8. FEBRUAR 1967.

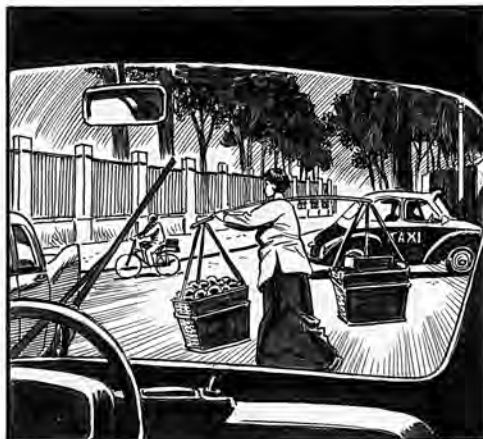

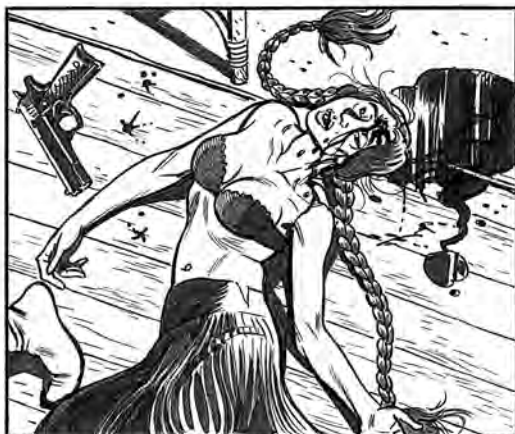

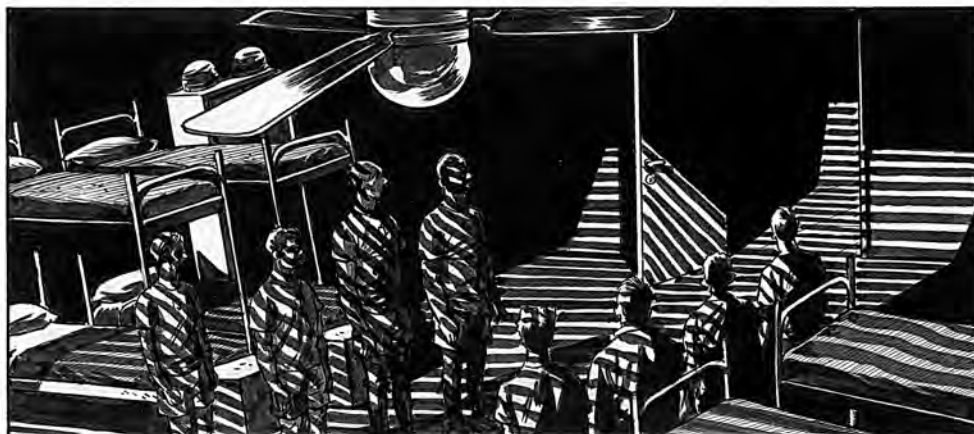

PATROLA

TEKST: AKATINO
CRTEŽ: KAZERTANO

Draga mama, jutros u zoru smo krenuli u misiju. Konačno je počeo moj rat.

Mnogi moji drugovi nisu spavali od uzbuđenja. Čuo sam kako se prevreću po krevetu čitavu noć. Ali ne i ja, ja se ne plašim.

Često razmišljam o rečima predsednika Kenedija: „Amerika više neće postojati ako ne postoje ljudi spremni da se žrtvuju za nju.“

Kuća mi mnogo nedostaje. Često gledam na sat, premotam dvanaest sati unazad i zamišljam šta radite ti i tata u tom trenutku.

Sve je u redu, samo mi smetaju muve. Nepodnošljive su. Po čitav dan se češem, kao pas prepun buva.

Vijetnam je prelep, pravi raj. Uopšte ne izgleda kao zemlja u ratu.

Stanovništvo nas obožava. Znaju da zbog njih stavljamo život na kocku. Mi smo gospodari svetlosti, a vijetkongovci gospodari tame.

Dutros smo prošli kroz jedno malo selo. Muškarci, žene i deca okupili su se oko nas nudeći nam voće i pirinač.

Danas je Tet, vijetnamska Nova godina. Ljudi je ovde slave sećajući se na svoje pokojnike.

Tet je tradicionalno dan primirja. Danas u mene neće pucati. Slaba je to uteha, možda će me upucati sutra.

JESI LI SREĆAN
ŠTO SI OVDE,
LEMI?

NEVIĐENO. DA NISAM DOŠAO
U VIJETNAM, POSTOJALA BI
OPASNOST DA SADA BUDEM
NA PLAŽI U DŽORDŽIJI.

AKO TI JE ZA UTEHU, GARAVI,
USKORO ĆEMO SRESTI ČARLI-
JEVCE. NE POSTOJI NIŠTA BOL-
JE ZA PODIZANJE MORALA
OD JEDNOG DOBROG
MASAKRA.

PO MOM MIŠLJENJU,
TREBALO JE BACITI
ATOMSKU BOMBU NA
ŽUTE. TAKO BISMO
SVI UŠTEDELI SE-
BI TRUD.

I JA BIH VOLEO DA
SU BACILI ATOMSKU
BOMBU, MAJK. ALI
NA TVOJU GLAVU.
UČINILI BI USLUGU
ČOVEČANSTVU.

U REDU, NARODE. NAPRAVICEMO PAUZU. KAPETAN ARC I MAJOR GOLDFIŠ MORAJU DA PROUČE MAPE.

DIVNO, AKO GOLDFIŠ BUDE UČESTVOVAO, ZAVRŠICEMO DIREKTNO U KAMBODŽI.

ILI U TAJLANDU. KAŽU DA TAMO IMA VIŠE ZLATA.

ČUO SAM TE, IDIOTE! DA SE NISI USUDIO!

IZVINITE, NAREDNIČE. ZAMAGLILE SU VAM SE NAOČARI, GOSPODINE.

U REDU, IDIOTI! KAD BUDEMO KRENULI, AGILERA I MAKORMIK ĆE IĆI U IZVIDNICU. TAKO ĆE IM SE MOŽDA POPRAVITI RASPOLOZENJE.

SADA SPUSTITE RANCE. NAPRAVICEMO PAUZU OD POLA SATA DOK GOLDFIŠ PROUČI PRAVAC.

OVDE NEMA NI TRAGA OD VI-JETKONGOVAČA, MAKORMIČE!

JA SAM IH VIDEO, KAPETANE. POBegli SU U ŠUMU DOK JE TRAJAO NAPAD.

TO NE MENJA...

A KO JE OVO?

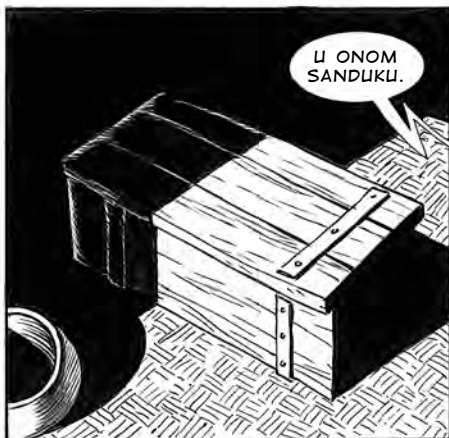

HEJ! IZGLEDA DA NIJE SAM.

BESTRAGA! KOLIKO DECE IMA U OVOM SELU?

Draga mama, danas sam prvi put video smrt izbliza. Nije bilo prijatno.

Našeg druga je na dan primirja ubila patrola vijetkongovaca koji su se povlačili.

Morali smo da izvučemo njegovo telo...

...da ga sahranimo na brzinu i da onda javimo bazi tačan položaj.

Siroti Majk. Sada ga čekaju crna vreća, povratak kući, državna sahrana i dva me-tra američke zemlje iznad grudi.

Dan je završen. Dočekaćemo noć ovde u džungli, u rovu koji smo iskopali da bismo se odmorili nekoliko sati.

Mama, ovaj rat je grozan, ali nije se mogao izbeći. Iako osećam strah i usamljen sam, ostaću ovde da se ponosno borim.

Ljubim te. Pozdravi tatu i malog Sema. Voli te Ken.

NISAM USPEO
DA PRONAĐEM
GENERATOR.

OVO MESTO JE
OGROMNO. NE MO-
ŽEMO SVE DA PRE-
TRAŽIMO. U SVAKOM
SLUČAJU, IZGLEDA DA
JE STVARNO NAPUŠTENO.

DOBRO.
OSTAĆEMO OVDE
I SAČEKAĆEMO DA
SE MAGLA PO-
DIGNE.

LIMA, ČARLI 1/4.
MATERHORNE, DA LI
ME ČUJETE? OVDE
KAPETAN ARC.

ČUJEMO VAS
JASNO I GLASNO,
KAPETANE... TCK...
DAĆU VAM PUKOVNI-
KA RIČARDSONA...
ŠŠŠHH.

KAPETANE ARCE!
ŠŠŠHH... GDE STE
BILI SVE OVO VRE-
ME? TCK.

PUKOVNIČE,
SADA JE 13.30.
STIGLI SMO U
ZONU C. PREUZELI
SMO NAPUŠTEN
BUNKER.

USPLIT SMO, NAŽA-
LOST, IZGUBILI JOŠ
JEDNOG ČOVEKA.
DAGLAS URBANSKI
SE UDAVIO DOK SMO
PRELAZILI JEZERO
KU ČI.

KAPETANE ARCE...
TIME... IMAS SMISLA ZA
HUMOR... TCK... KAO I
UVEK, NEMAŠ OSEĆAJ
ZA MERU I DOBAR
UKUS... TCK.

MOLIM?

PRAVA SI LISI-
JANA GLAVA...
ŠŠŠHH... NI-
SAM SMEO DA
TI POVERIM DA
KO DELIKATAN
ZADATAK...
TCK...

PUKOVNIČE,
NE RAZU-
MEM...

SADA JE
23.05... TCK... I
VOJNIK DAGLAS
URBANSKI NIJE
JEDAN OD
TVOJIH LJUDI,
NEGO JEDAN
OD ANDERSON-
NOVIH LJUDI
KOJE MORATE
DA PRONAĐE-
TE... ŠŠŠHHH.

TIME... ITANO
ARCE... ŠŠŠ...
ČUJET...

ZAK, KO-
LIKO IMA
SATI?

UH... 13.35,
KAPETANE.

IZVINITE, KAPETA-
NE. ČUO SAM DA
STE POMINJALI
NEKOG... URBAN-
SKOG... KO JE
ON?

